

και 8 εγγονάκια αλλά όχι διοέγγονα ακόμη.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΤΑ ΚΟΙΝΑ

Έχοντας εξασφαλίσει τον άρτο υμών τον επιούσιο, ο ονειροπόλος Μανώλης Κασσιμάτης γρήγορα αναλαμβάνει δράση, πρώτα ως μέλος της ΑΧΕΠΙΑ και στην συνέχεια της Κυθηραϊκής Αδελφότητας ΝΝΟ, την οποία υπηρέτησε για χρόνια από το πόστο του προέδρου. Χαμηλών τόνων ως άνθρωπος, δεν θέλει να εμβαθύνει περισσότερο από όσο είναι απολύτως απαραίτητο στο έργο που αυτός και οι συνεργάτες του επιτέλεσαν.

Θυμάται όμως την γνωριμία του με τον ουμανιστή και φιλέλληνα και πρόην πρόεδρο της Αυστραλίας στην Ελλάδα Hugh Gilchrist, στον οποίο παρέδωσε λίστα με τα ονόματα των Κυθρίων που είχαν υπηρετήσει στον Αυστραλιανό στρατό κατά την διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου. «Θυμάμαι πως είχα ρωτήσει τον κ. Gilchrist» μου λέει γελώντας, «ποια ήταν η μεγάλη διαφορά μεταξύ Ελλήνων και Ισπανών. Η απάντησή του; Οι Ισπανοί δεν έχουν καθόλου φαντασία. Οι Έλληνες έχουν... υπερβολική!»

Πότε ξεκίνησε η πορεία σας στα παροικιακά;
Ασχολήθηκα πάρα πολύ με την Κυθηραϊκή Αδελφότητα ΝΝΟ, καθώς επίσης και με το Rotary Club αλλά και με την ΑΧΕΠΙΑ. Δυο φορές με πρότειναν για πρόεδρο στο Rotary Club αλλά και τις δυο αρνήθηκα αφού θα έπρεπε να ταξιδεύω 300 μίλια για τις γενικές συνελεύσεις. Ξεκίνησα από την ΑΧΕΠΙΑ, τον καιρό που ακόμη είχα το μαγαζί στο Chatswood. Υπήρξα πρόεδρος του τμήματος «Προμηθέας», στην συνέχεια εντάχθηκα στους Κυθρίους. Είχα πει ότι δεν θα αναλάμβανα πρόεδρος ποτέ, αλλά αναγκάστηκα να αλλάξω γνώμη αφού ο σύλλογος ήταν σε τραγική κατάσταση.

Τι σας έχει μείνει πιο έντονα χαραγμένο στο μυαλό από τα τόσα χρόνια ενασχόλησής σας με τα κοινά;

Την τελευταία φορά με εξέλεξαν ως πρόεδρο γιατί η κοινότητα ήταν πολύ κοντά στο να πάει φαλιμέντο. Όταν ανέλαβα το 1980 δεν ήξερα πως η τράπεζα τους είχε δώσει έξι εβδομάδες προκειμένου να ξεφλιήσουν το χρέος τους. Αν το ήξερα, ίσως να μην αναλάβαινα. Αμέσως πήγα στον διευθυντή της τράπεζας και ζήτησα περισσότερο χρόνο, λέγοντας του πως αν πήγαινε το κύριο σε δημοπρασία, θα έκανα το παν προκειμένου να χάσει η τράπεζα όλους τους

Κυθήριους πελάτες της. Πήραμε λοιπόν 3 μήνες παράταση, ενώ ο ίδιος με διαβεβαίωσε πως αν καταφέρναμε στο διάστημα αυτό να κατεβάσαμε το χρέος από τις \$130,000 σε κάτω από \$100,000, αυτόματα θα μας μείωνε το επιτόκιο από 17,5% στα 9%. Κάναμε το Kytherian Ball το οποίο συνήθως ήταν χασούρα, αφού κανένας δεν πλήρωνε. Αποφασίσαμε λοιπόν ότι τα 26 μέλη του διοικητικού συμβουλίου μαζί με τις συζύγους μας θα πληρώναμε κανονικό εισιτήριο. Εν τέλει είχαμε κέρδος \$18,500, αλλά πάλι μας έλειπαν \$4000. Εγώ και ο Σπύρος Κλαδής βάλαμε από \$2000 ο καθένας και έτσι ρίξαμε το χρέος κάτω από τις \$100,000. Στην επόμενη γενική συνέλευση ζητήσαμε από 100 Κυθήριους να βάλουν από \$1000 ο καθένας για πέντε χρόνια χωρίς τόκο και τελικά καταφέραμε να μαζέψουμε \$120,000 και να ξεφλιήσουμε το χρέος εντελώς.

Πως βλέπετε το μέλλον της παροικίας μας;

Πολύ ευρύ. Έχουμε γεμίσει από έλληνες επιστήμονες, οι οποίοι είναι πιο μορφωμένοι από ότι ήμασταν εμείς. Και συνάμα τα νέα παιδιά δεν είναι τοπικιστές όπως εμείς.

Αν σας ζητούσαν να δώσετε μια συμβουλή σε κάποιον που θέλει για πρώτη φορά να αναμειχθεί με τα κοινά, ποια θα ήταν αυτή;

Αν θέλει κάποιος να ασχοληθεί με τα παροικιακά πρέπει πάνω από όλα να διαθέτει μεγάλη υπομονή. Να παραδέχεσαι ότι και εσύ ο ίδιος μπορεί να κάνεις λάθος μερικές φορές και να προσπαθείς όσο μπορείς να διορθώνεις τα λάθη σου. Συνάμα όταν τελειώσεις την σταδιοδρομία σου σε κάποιο σωματείο, να μην περιμένεις να σε πετάξουν αλλά να φύγεις μόνος σου. Και όταν τελειώσει η θητεία σου, μην περιμένεις από κανένα να σου πει ευχαριστώ. Ελπίζω μόνο να μην σε βρίζουν κιόλας γιατί και αυτό συμβαίνει. Όσο μπορείς απόφυγε να αναμηνύσεις με οικονομικά. Άσε τον ταμιά να κάνει αυτές τις δουλειές.

Αυτό το λέτε με πίκρα;

Καθόλου. Ποτέ μου δεν είχα πίκρα. Υπήρξα τυχερός.

Ένα μήνυμα προς την ελληνική παροικία;

Ποτέ μην ξεχνάτε τον τόπο της καταγωγής σας. Πάντοτε πηγαίνετε πίσω στις ρίζες και στο δο-

ξασιμένο παρελθόν της πατρίδας μας. Η πατρίδα μας έδωσε τον πολιτισμό στον κόσμο και είναι υποχρέωση μας να μην το ρεζιλιώσουμε.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Με το επίσημο τέλος της συνέντευξης να έχει περάσει προ πολλού και με τη κυρία Σταματίνα να επιμένει να μας φιλέψει καφέ και άλλα εδέσματα, ώρα για τον γράφων να πάρει τον δρόμο της επιστροφής. Λογίαριζα όμως χωρίς τον ξενοδόχο, και δη τον οικοδεσπότη, αξιότιμο κύριο Εμμανουήλ Κασσιμάτη, ο οποίος επιμένει να μου δείξει και τις ικανότητες του ως κηπουρού. Μικρός μεν ο κήπος, ιδιαίτερα προσεγμένος δε και περιποιημένος από το ζεύγος Κασσιμάτη, με λουλούδια και μικρά δενδρύλλια να κυριαρχούν. Κόβει μανταρίνι και μου το προσφέρει. Γλυκό σαν μέλι. Χαμογελά. «Και που να δοκιμάσεις και τα σύκα μας» μου λέει. Μάλλον ήρθα σε λάθος εποχή. Ας το καλό! «Μην αγχώνεσαι» με καθησυχάζει ο οικοδεσπότης μου. «Εδώ θα είμαστε και του χρόνου. Έλα όποτε θες και κόψε όσα σύκα γουσταρεις». Όσο για αυτό να είστε σίγουρος κύριε Κασσιμάτη.